

Arrest

nr. 248 943 van 11 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 16 april 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 14 oktober 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer

Naam – voornaam: H.(…) S.(…), M.(…)

Geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit. Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgens feiten.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. '

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie zijn twee dochters van verzoekende partij ernstig ziek (H.(...) en K.(...)) en kunnen zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij haalde in haar verzoekschrift dd. 13 november 2020 tevens aan dat de beslissing volledig verkeerd gemotiveerd was en dat verwerende partij de twee dochters van verzoekende partij - en hun verschillende medische aanvragen met verschillende pathologiën volledig door elkaar heeft gehaald en op een manifeste wijze de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden. Bovendien zijn alle vier kinderen van verzoekende partij in België geboren en getogen en kennen niets anders dan de Belgische samenleving.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de onontvankelijkheidsbeslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 16 april 2020 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het hoger belang van de minderjarige kinderen, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij (Cfr. onontvankelijke 9ter).

Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met de gezondheidstoestand, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief in zijn tweede middel als volgt:

"II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. (De dochter van) verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing voor haar medische regularisatie dd. 31 maart 2020. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 13 november 2020 reeds geargumenteed dat de weigering van de aanvraag tot medische regularisatie in feite een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is de dochter van verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft een onontvankelijkheidsbeslissing gekregen dd. 16 april 2020. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de onontvankelijkheidsbeslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan kan verzoekende partij verblijfsrecht verkrijgen op basis van haar medische regularisatie en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer en kan het verzoekende partij mogelijks zelfs een nadeel opleveren bij een eventuele nationaliteitsverklaring in de toekomst.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel."

2.2. Beide hierboven weergegeven middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°(...) bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Verzoeker kan niet geheel worden bijgetreden waar hij in zijn middel poneert dat de gemachtigde van de minister in verzoekers geval over een louter discretionaire bevoegdheid zou beschikken om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Aangezien verzoeker de pertinente vaststelling niet weerlegt dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*, zoals in de bestreden beslissing vermeld, was de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zoals verzoeker terecht aangeeft, dient hierbij wél rekening te worden gehouden met *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Het gaat niet om een volledig discretionaire bevoegdheid, maar om een gebonden bevoegdheid die geen absoluut karakter heeft (cf. RvS 6 maart 2018, nr. 240.917).

Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en naar artikel 3 van het EVRM.

2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In weerwil van verzoekers betoog vereist de belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in beginsel geen uitdrukkelijke motieven in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Het gegeven dat er in de bestreden beslissing *“met geen woord gerept (wordt) over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, noch over het hoger belang van de minderjarige kinderen, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij”* houdt bijgevolg geen schending in van deze wetsbepaling.

Uit de synthesesnota van 1 april 2020, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat de gemachtigde van de minister voorafgaandelijk wel degelijk is nagegaan of een verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoeker verenigbaar was met het hoger belang van het kind, met diens gezins- en familieleven en diens gezondheidstoestand, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In deze synthesesnota wordt het volgende overwogen:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde vier minderjarige kinderen te hebben in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun vier minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. De kinderen werden allen geboren in België en lopen hier dan ook school. Het recht op onderwijs is niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs impliceert eveneens geen recht op verblijf zo het onderwijs in het land van bestemming van mindere kwaliteit is dan het onderwijs in België. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen, in een bepaalde verdragsluitende staat, toe te staan.*

Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, resp. tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

- *Gezondheidstoestand : Betrokkene en zijn gezin verkregen eerder verblijfsrecht via een medische regularisatie (aanvraag 9ter). Op 11/07/2018 werd het gezin echter het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat het verblijfsrecht niet verlengd werd op basis van medische redenen. In de beslissing wordt het volgende vermeld:*

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

In beide middelen maakt verzoeker gewag van de medische regularisatie-aanvragen (artikel 9ter van de vreemdelingenwet) die door verzoeker en zijn gezin werden ingediend. De Raad merkt evenwel op dat de verblijfsmachtiging die het gezin eerder genoot omwille van de medische problemen van hun zoon H. niet langer verlengd werd (bevestigd door de Raad in zijn arrest van arrest van 16 januari 2020 (RvV 16 januari 2020, nr. 231 325)) en op 11 juli 2018 al aanleiding gaf tot een verwijderingsmaatregel. Deze medische elementen werden besproken in de hierboven weergegeven synthesesnota.

De medische regularisatie-aanvraag die namens het gezin van verzoeker op 31 maart 2020 werd ingediend omwille van de aandoening van verzoekers dochter K., gaf aanleiding tot een onontvankelijkheidsbeslissing op 16 april 2020. In de beslissing van 16 april 2020 werd gesteld dat de aangevoerde aandoening 'kennelijk' niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 11 februari 2021 (RvV 11 februari 2021, nr. 248 942). Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat deze onontvankelijkheidsbeslissing ten onrechte zou zijn genomen of dat met de medische elementen geen rekening zou zijn gehouden.

2.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden hanteert het EHRM een hoge drempel om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van de verwijdering van vreemdelingen (EHRM 2 mei 1997, *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, nr. 30240/96; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05). Het moet gaan om *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"*, waarbij de vreemdeling lijdt aan een ongeneeslijke ziekte en zijn levenseinde nabij is, of *"andere uitzonderlijke gevallen"* waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili tegen België*, nr. 41738/10).

In zijn tweede middel herhaalt verzoeker dat de onontvankelijkheidsbeslissing ingevolge de medische regularisatie-aanvraag van 31 maart 2020 ten onrechte zou zijn genomen waardoor een terugkeer van verzoeker omwille van de gezondheidstoestand van zijn dochter een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat de wettigheid van voormelde onontvankelijkheidsbeslissing thans vaststaat. Bovendien levert verzoeker geen medisch getuigschrift aan waaruit zou blijken dat er in hoofdte van zijn dochter sprake zou zijn van een uitzonderlijke medische situatie die een beletsel zou vormen om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.10. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat het bestuur niet standvastig zou zijn opgetreden. Er is evenmin sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het rechtszekerheidsbeginsel.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN